

Terras Altas

Boek 3

Asgrijs

Patty van Delft

Asgrijs

Asgrijs

Nevelig en ongevoelig

De kleur van mist

en

onverstoorbaarheid

Grenzeloos

Grijs

Geheimzinnig en subtiel

De kleur van rust

en

stabiliteit

Peilloos

Grijs

Onverschillig en tegenstrijdig

De kleur van melancholie

en

eenzaamheid

Vreugdeloos

Grijs

Sereen en ondoorgrondelijk

De kleur van twijfel

en

vergankelijkheid

Vormloos

Als as

Hoofdstuk 1

Ash

Hoe kan je van iemand houden die je haat? Hoe kan je iemand haten van wie je houdt? Dat het mogelijk is staat als een paal boven water, maar het zorgt voor kortsluiting in mijn brein.

Ik hou van mijn broer en ik haat hem. *Hardgrondig.*

Met gebalde vuisten staar ik naar de lege cel waar River twee weken geleden nog veilig zat opgesloten. Het licht van de opkomende zon schijnt plagerig naar binnen, alsof het mij wil tonen wat ik al weet. *Leeg, de cel is leeg.* River is verdwenen.

Jaren ben ik op zoek geweest, heb ik alles uit de kast getrokken om ervoor te zorgen dat we herenigd zouden worden. Eindelijk hadden we hem gevonden en konden zijn testen beginnen. Dezelfde testen die ik heb doorstaan om te komen waar ik nu ben.

Onwillekeurig wrijf ik over het litteken dat van mijn kin naar mijn hals loopt; een souvenir van een machina bestia waar ik tegen gevochten heb in een arena die veel lijkt op deze. Ik huiver, de testen waren verschrikkelijk en als ik had kunnen voorkomen dat River deze moest ondergaan, had ik dat zonder twijfel gedaan. Hel, ik had zelfs met liefde zijn plek ingenomen!

Maar dat kon niet, het Regime moest weten waar River toe in staat is, zodat zijn vervolgopleiding hierop aangepast kon worden.

Vader moest het weten. Mijn broer ging de testen afleggen. Daarna, zo had de generaal beloofd, zou hij opgenomen worden binnen ons Huis. River zou zijn rechtmatige plek naast mij op kunnen eisen. Ik kon niet wachten! Na al die jaren dat we gescheiden waren... Elke dag vroeg ik me af of hij nog leefde, hoe hij was opgegroeid, of hij mij ook miste. Ik had zoveel vragen voor hem. Maar voordat ik er één kon stellen, ging hij ervandoor. Dat hij wilde

ontsnappen uit Myosotis, de vreselijke plek waar de testen plaatsvinden, kan ik begrijpen. Hij kon niet weten dat vader sluipschutters had ingezet om ervoor te zorgen dat de Mabs waar hij het tegen op moest nemen hem niet zouden doden. Ook snap ik dat hij de Magyr met zich mee heeft genomen; Lily betekent duidelijk veel voor hem.

Maar dat hij niet eenmaal achterom heeft gekeken, dat het niet in hem is opgekomen om mij te zoeken, dat kan ik niet verkroppen. Hij is hem gesmeerd zonder aan mij, zijn tweelingbroer, te denken. Zonder te bedenken dat we weer samen konden zijn. De woede die dat verraad bij me oproept laat de lucht om me heen knetteren. Mijn bron brandt als een gek en ik druk mijn nagels in mijn handpalmen terwijl ik door mijn neus in- en door mijn mond uitadem.

De stem van mijn trainster klinkt in mijn hoofd: *Beheers je, Ash! Een Magyr die geen controle heeft over zijn kracht, is nutteloos voor het Regime.*

Ondanks alles grijns ik minzaam. Ja, ik ben een Magyr. Er zijn echter maar weinig mensen die dat weten. Ik mis zelfs de herkenbare tatoeages die elke Magyr krijgt bij de ontdekking van hun gave en bij het afstuderen. Vader vond het beter om mijn krachten geheim te houden zodat de vijand mij altijd onderschat.

Ter compensatie voor de missende, witte tatoeages heb ik zwarte vlammen rond mijn polsen en onderarmen laten tatoeëren. Zeer ongebruikelijk, maar er is dan ook niemand zoals ik; Luitenant van het Regime, zoon van de generaal en geheime Magyr.

Langzaam weet ik mezelf te kalmeren en de magie vloeit ongebruikt weg. Ik staar weer naar de cel, niet wetende wat ik hier eigenlijk kom doen. We hebben alles al onderzocht, de omgeving uitgekamd en niks gevonden wat ons verder kan helpen. Zelfs de ondergrondse ruimten waar de gevangenen naartoe zijn gevlucht onthulden hun geheimen niet. Ik moet toegeven dat ik respect heb voor de intelligentie van de rebellen die River en zijn groep hebben uitgebroken. Niet alleen hebben wij kostbare tijd verloren

door het dwaalspoor wat ze hadden uitgezet, ook verwachtte niemand dat de gevangenen zich zo dichtbij schuilhielden.

Het getuigt van lef en ik mag dat wel. Helaas zijn ze opnieuw gevlucht voordat we ze konden inrekenen en nu hebben we geen idee waar te zoeken. De patrouilles in het Laagland hebben tot nu toe niks opgeleverd.

‘Luitenant Rose?’

Ik draai me om en kijk de soldaat, die achter me staat, aan.

Hij slikt wanneer hij mijn blik ontmoet. ‘De generaal laat u ontbieden.’

‘Prima, ik ben klaar hier.’

De soldaat salueert en ik werp nog een laatste blik op de cel voordat ik met grote passen richting de uitgang van Myosotis loop. Tandwielen knarsen en kettingen rammelen wanneer de grote poort voor mij wordt geopend.

Het onderkomen van de generaal en zijn personeel aan de Oostkust ligt tussen Myosotis en de hoofdstad, verscholen in de bergen. De enige toegangsweg is onderbroken door een rolbrug. Ik meld me bij de praatpaal en noem mijn naam en rang. Dan wacht ik tot de vliegende scout de tocht over het ravijn maakt. Met snel slaande vleugels blijft het apparaat vlak voor me in de lucht hangen. Het heeft de vorm van een reusachtige libelle met een gevaarlijk uitziende angel aan de achterzijde. Gelukkig heb ik daar nooit kennis mee hoeven maken. Ik blijf stil staan zodat de scout me kan scannen. De rode lampjes aan de voorkant kleuren geel voordat het apparaat terug naar de overkant vliegt. De rolbrug komt knarrend in beweging.

De verplaatsbare brug zorgt voor extra veiligheid, maar man, wat duurt het altijd lang.

Zodra de stalen constructie tegen de bergwand tot stilstand komt, stap ik op het plateau. De tandwielen beginnen kreunend in tegengestelde richting te draaien waarmee de brug terug rolt naar

waar hij vandaan komt. Nog voordat het gevaarte tot stilstand is gekomen, spring ik eraf en been met grote passen richting het gigantische huis aan het eind van het pad, ondertussen de saluten van de op wacht staande soldaten met een hoofdknik beantwoordend.

Eenmaal binnen trek ik mijn jas uit en gooi hem naar een bediende. Het is bijzonder warm vandaag, maar als luitenant wordt er van mij verwacht dat ik in functie altijd mijn uniform draag. Ik grimas als ik aan de reacties denk die mijn promotie heeft opgeroepen. Ja, ik ben jong, maar ik heb de functie niet gekregen omdat ik de zoon van de generaal ben. Generaal Rose doet niet aan voortrekken; ik heb er keihard voor geknokt. Mijn missie om de locatie van River te achterhalen, door bevriend te raken met de Magyr Lily Spark, heeft me de laatste punten opgeleverd die ik nodig had om tot luitenant benoemd te worden. Een missie die ik trouwens met plezier heb uitgevoerd. Lily was prettig gezelschap. Ik voel me niet schuldig dat ik haar gebruikt heb; er zijn tenslotte nauwelijks leugens aan te pas gekomen. Ik wilde River vinden en dat is gelukt. Dat hij vervolgens ontsnapt is, is niet mijn schuld en ik heb mijn titel dan ook mogen behouden.

‘Waar is de generaal?’ vraag ik aan de huismeesteres.

De vrouw antwoordt met neergeslagen ogen: ‘Generaal Rose maakt momenteel gebruik van het schommelbad. Hij zei dat u in zijn kantoor op hem kunt wachten.’

Ik bedank haar met een hoofdknik en wandel eerst naar de keuken om iets te eten te halen.

Wachten is niet mijn sterkste punt. Zodra ik mijn met vlees gevulde plana op heb, begin ik me te vervelen. Ik staar naar het portret van de generaal aan de muur. Mijn vader is een imposante man met kort, grijs haar, een nette ringbaard en staalblauwe ogen die je altijd lijken te veroordelen. Op het schilderij draagt hij zijn

uniform en eeuwige monocle. Ik sta op en dwaal door de kamer. Waarom duurt het zo lang? Mijn broer is nergens te vinden en onze vader neemt op zijn gemak een bad! Het moet niet gekker worden...

Je zou toch zeggen dat het terugvinden van zijn zoon de hoogste prioriteit heeft. Geïrriteerd ga ik weer zitten en laat mijn ellebogen op mijn knieën steunen. Het was een schok om mijn tweelingbroer na zoveel jaar weer te zien. Een prettige schok, dat wel. Ik klem mijn kaken op elkaar en onderdruk de woede die diep vanuit mijn binnenste opborrelt. Hij heeft me niet eens gezocht toen hij ontsnapte. Ik beteken niets voor hem.

‘Luitenant Rose?’

Ik kijk op en de vrouwelijke soldaat krimpt nauwelijks zichtbaar in elkaar onder mijn blik. Vlug schenk ik haar een gemaakte glimlach en sta op van mijn stoel.

‘De generaal kan u ontvangen, heer.’

Dat werd verdomme tijd.

‘Bedankt soldaat. Je kunt gaan, ik weet de weg.’

Zonder te kloppen stap ik het kantoor van mijn vader binnen, zet mijn handen op zijn bureau en kijk hem woedend aan.

‘Ash...’ begint mijn vader, maar ik ben zo kwaad dat ik zijn waarschuwende toon negeer en losbarst: ‘Wat doen we hier nog? Waarom zijn we niet in het Laagland om River te zoeken? Twee weken, vader, twee weken! En we hebben nog geen spoor gevonden. Geef mij een noctro crew, dan ga ik zelf wel achter hem aan!’

De generaal staat langzaam op. Zijn grijze wenkbrauwen duiden naar beneden en voordat ik het in de gaten heb, komt zijn houten wandelstok pijnlijk in aanraking met de zijkant van mijn hoofd. Ik wankel en als ik geen steun had aan het bureau, dan lag ik nu zeker op de grond. Een scherpe pijn trekt door mijn schedel en mijn oren suizen van de klap. Ik verbijt de pijn en kijk mijn vader opstandig aan. Zoals altijd weiger ik hem te laten zien wat ik werkelijk voel.

De generaal kijkt strak terug en na enkele ogenblikken sla ik onwillekeurig mijn blik neer.

Het blijft angstaanjagend stil. Ik weet dat ik veel te ver ben gegaan. De generaal accepteert geen uitbarstingen en al helemaal niet van mij. Gelaten wacht ik af en wanneer mijn vader eindelijk spreekt, voel ik de opluchting tot in mijn botten.

‘Deze keer is die belachelijke vertoning je vergeven omdat ik weet dat de teleurstelling groot is. Zorg ervoor dat dit niet nogmaals gebeurt.’

‘Ja, generaal,’ zeg ik en richt mijn blik weer op hem.

Hij gaat zitten en ik volg zijn voorbeeld. Stoïcijns zet hij zijn monocle recht en gaat verder met de brief waar hij mee bezig was. Ik doe mijn uiterste best om mijn bonkende hoofd te negeren en wacht tot de generaal klaar is met schrijven. De minuten tikken weg en mijn bron begint opnieuw te borrelen. Ferm druk ik de magie weg.

De generaal stopt de brief in een envelop, verzegelt deze en drukt op de knop van het binnenshuis-communicatiesysteem.

‘Generaal?’ klinkt het krakend uit de luidspreker.

‘Een bode, nu.’

‘Jawel, generaal.’

Enkele ogenblikken later komt er een bode het kantoor binnen, neemt de brief van mijn vader aan en vertrekt zonder een woord.

De generaal poetst met een doekje het glas van zijn monocle en kijkt me vervolgens aan. Zijn blik staat ondoorgrondelijk. Ik zwijg en wacht af.

‘Op dit moment zijn er meerdere pelotons en noctro crews uitgerukt om jouw broer en zijn handlangers op te sporen. Ik heb alle beschikbare eenheden ingezet. Tot op heden hebben we ontdekt dat ze via het spoor richting Zuidkust zijn gereisd en van daaruit te voet verder zijn getrokken, waarschijnlijk richting Zandzicht, het dichtstbijzijnde bannelingendorp. Daarom heb ik zojuist de opdracht gegeven om een charge uit te voeren op Zandzicht. Er staan drie crews klaar die de opdracht hebben het dorp met de

grond gelijk te maken en iedereen behalve River en de Magyr te doden. Mochten de ontsnapte gevangenen zich niet in Zandzicht bevinden, dan trekken de crews naar Bosdal, waar River normaal gesproken verblijft. Het duurt dan ook niet lang meer voordat we je broer weer in handen hebben.'

Ik knik en denk aan alle levens die deze missie gaat kosten. Natuurlijk zijn de Laaglanders onze vijand, maar in de dorpen wonen ook kinderen. Een vage echo van Lily's stem klinkt in mijn gedachten: velen hebben enkel lichte vergrijpen gepleegd. En er leven ook geboren Laaglanders.

Ik recht mijn schouders en waag toch nog een poging: 'Ik zou graag toestemming krijgen om zelf met een groep het Laagland in te gaan, generaal. Als er iemand is die ervoor kan zorgen dat mijn broer zich overgeeft, zonder al te veel bloedvergieten, dan ben ik het.' Mijn stem klinkt vast en is ontdaan van alle emotie, precies zoals mijn vader het graag heeft.

Toch schudt hij tot mijn afgrijzen zijn hoofd.

'Overbodig. Het wordt al geregeld. Jij bent voorlopig hier nodig. We hebben een rebel opgepakt waarvan we denken dat hij een hand heeft gehad in de ontsnapping en je weet wat dat betekent.'

Ik klem mijn kiezen op elkaar en knik grimmig. En of ik dat weet.

'Mooi. Laten we gaan.'

Met tegenzin volg ik de generaal door de gangen van het kasteel naar de kerkers waar een jongeman in een van de cellen zit opgesloten. Hij heft koppig zijn kin wanneer we voor zijn gevangenis stil blijven staan.

'Bespaar je de moeite, ik vertel jullie niks!' Zijn ogen glinsteren van vastberadenheid en ik slaak een onhoorbare zucht. De man heeft geen idee wat hem te wachten staat. Dat hebben ze nooit. Ze zijn altijd vol bravoure en ervan overtuigd dat hun wilskracht groter is dan wat wij hun aan kunnen doen. Het zou haast grappig zijn als het niet zo sneu was. Met het juiste gereedschap of motivatie

kun je iedereen breken. Deze man is geen uitzondering. Ik heb slechts eenmaal geweigerd iemand te verhoren en het verse litteken tussen mijn schouderbladen is daar het gevolg van. Toch sta ik nog steeds achter die beslissing; ik had Lily nooit zo veel pijn kunnen doen.

De generaal laat een van de bewakers de cel openen en gebaart mij met een hoofdknik om naar binnen te gaan. Voordat ik over de drempel stap, sluit ik zorgvuldig alle emoties buiten. Ik heb een grondige hekel aan dit onderdeel van mijn werk, maar er is geen keuze.

De rebel grijnst spottend naar me en komt overeind. Hij is een halve kop groter en veel gespierder dan ik. Het zal hem niet helpen, ik ben verdomd goed in wat ik doe.

Zonder moeite dompel ik me onder in mijn bron. Ik heb me door andere Magyrs laten vertellen dat de magische energie uit hun kern omgevormd wordt tot linten wanneer ze hun krachten inzetten. Maar voor mij voelt het meer als koorden; in elkaar gedraaid, stug en ruw. De energie dringt de schedel van de man in en vindt al vlug houvast. Op het moment dat de rebel een stap naar voren wil zetten, trek ik de koorden strak en hij slaakt een kreet. Verbeten dwing ik hem achteruit tot hij met zijn rug tegen de muur staat. Met grote ogen kijkt hij me aan terwijl mijn magie door zijn lichaam vloeit en aan zijn energie vreet. Hij hapt naar adem. Ik voel zijn hart angstig bonken en zijn spieren trillen in nutteloos verzet. Gretig zuigen de koorden de energie uit zijn lichaam en transporteren die naar mij. Met knikkende knieën probeert de man overeind te blijven. Zweet druipt van zijn voorhoofd en de adertjes in zijn ogen springen één voor één kapot.

‘Genoeg.’

Gehoorzaamend aan het bevel van de generaal stop ik de energietransfer. De koorden houd ik nog stevig op hun plek.

‘Van wie krijg je jouw orders?’ vraagt de generaal.

De gevangene haalt hijgend adem, een eenzame traan rolt over zijn wang. Dan klemt hij zijn lippen stijf op elkaar en mijn reactie

volgt direct. De man schreeuwt het uit tot alle lucht zijn longen verlaten heeft. Als een pudding stort hij in elkaar.

‘Van wie krijg je jouw orders?’ herhaalt mijn vader zijn vraag.

‘Xanderson,’ fluistert de rebel. ‘Lionel Xanderson van...’ Hij hoest en geeft bloederig slijm op. ‘... van Huize Págos.’

Mijn blik flitst naar de generaal die bedachtzaam knikt. Hij knipt met zijn vingers en een van de wachters buigt zich naar voren om een gefluisterd bevel aan te horen. Ik kijk hem na wanneer hij met grote passen wegloopt om waarschijnlijk de verrader Xanderson op te pakken. De generaal richt zich weer tot de gevangene: ‘Wie voert het bevel over de rebellen?’

De rebel zwijgt en spuugt op de grond. Na een korte blik van mijn vader, bal ik mijn magie samen en stuur een stoot gestolen energie terug zijn lichaam in. Het bot in zijn linkerbeen versplintert hoorbaar en opnieuw gilt de man het uit. Ik wacht geduldig tot hij is uitgeschreeuwd.

‘Een vrouw! V...van Westkust. Ik w...weet geen naam.’

‘Kun je me verder nog iets over haar vertellen?’

De gevangene knikt ellendig, de tranen stromen nu over zijn wangen. ‘Ze schijnt van middelbare leeftijd te zijn. Ze heeft veel connecties. Dat is alles wat ik weet; ik zweer het!’

De generaal lijkt na te denken voordat hij zijn volgende vraag stelt: ‘Waar houdt ze zich schuil?’

‘Ik weet het niet! Behalve een handvol vertrouwelingen weet niemand waar het hoofdkwartier zich bevindt.’

Ik laat opnieuw een bot knappen, ditmaal in zijn vinger.

‘Aah! Ik spreek de waarheid! Alsjeblieft, ik weet het echt niet.’

Nog een vinger.

‘Alsjeblieft, alsjeblieft. Ze verblijft aan de Westkust, meer weet ik niet!’

De generaal heft een hand en ik houd me in.

‘Goed, goed. Waar zijn de bannelingen die jullie uit Myosotis hebben bevrijd naartoe gevlucht?’

Voor de goede orde breek ik nog een vinger.

‘Aaah! De trein! Ze hebben de trein genomen! Ze zijn er ten hoogte van Zuidkust vanaf gesprongen en het woud ingetrokken. Dat is alles wat ik weet. Ik spreek de waarheid!’

‘Ik geloof je,’ sust de generaal. ‘Bedankt voor je medewerking.’

Hij knikt me toe voordat hij zich omdraait en ik weet wat me te doen staat. Ik haat het, ik haat het, ik haat het!

Maar ik kan er niet onderuit, het is een stilzwijgend bevel. Deze man is een verrader en een rebel. Ik bal de overgebleven energie die ik heb gestolen samen en stuur het rechtstreeks naar het hevig kloppende hart van de gevangene. Het bonkt als een razende, steeds sneller.

De man kijkt me hulpeloos aan en opent zijn mond om voor zijn leven te smeken.

‘Ssst,’ sus ik terwijl ik meer en meer energie naar het inmiddels overslaande hart pomp. Ogen die zich vol afgrijzen open sperren, een mond vertrokken in een geluidloze schreeuw, spieren die verkrampen, een blaas die zich leegt en een hart dat trillend tot stilstand komt. Het gezicht van de man kleurt asgrijs.

Emoties proberen aan de oppervlakte te komen, maar ik duw ze met geweld weg. Na een laatste blik op de dode gevangene draai ik me om en volg de generaal door de gang.

Hoofdstuk 2

Ash

Ook al dood je de vijand, of breng je iemand om zodat je jezelf kan verdedigen, het hakt erin. Iedere keer als je een leven neemt, verlies je een stukje van jezelf. We praten het goed voor onszelf: je had geen keuze, het was hij of jij, je moest die en die beschermen, de persoon was door en door slecht. Maar eigenlijk overtuig je slechts jezelf om het vreselijke gevoel te onderdrukken dat je iemands leven hebt uitgedoofd. Iemand met vrienden, iemand die geliefd was en die gemist zal worden. Je doodt niet alleen diegene, nee, je dompelt ook zijn dierbaren onder in hevig verdriet. Dus liggen we tegen onszelf en elkaar, om onszelf op de been te houden. Het schuldgevoel hoort erbij, zelfs wanneer je dondersgoed weet dat je in een soortgelijke situatie niet anders zult handelen.

Met mijn kiezen op elkaar geklemd trek ik mezelf aan het touw omhoog. Grommend hijs ik me over het obstakel heen en laat me aan de andere kant vallen. Meteen krabbel ik overeind en zet het op een lopen. Al rennend probeer ik de projectielen die op me worden afgevuurd te ontwijken. Ik spring over een omgevallen boomstam en plons door een beek. Water dringt door mijn kleding en in mijn hoge soldatenlaarzen.

Tijd om bij dat ongemak stil te staan, heb ik niet, ik lig nog steeds onder vuur. Ik worstel me door het struikgewas en duik weg achter een boom om op adem te komen en mijn razende hartslag te laten bedaren. Voorzichtig gluur ik om de stam.

Zoef... Tjak!

Ik trek me haastig terug wanneer het projectiel zich vlak naast mijn gezicht in de stam boort. Verdomme! Ik moet een betere schuilplaats vinden.

Opnieuw ga ik ervandoor, zigzaggend tussen de bomen en struiken door om het mijn belagers zo lastig mogelijk te maken. Ik klauter over een partij rotsblokken heen. Ervan overtuigd dat ik voorlopig veilig ben, veeg ik met een triomfantelijke grijns mijn handen aan mijn broek af. Ik vervolg mijn weg, maar kom niet ver. Vanachter een boom springt een gedaante tevoorschijn. Shit!

Ik grijp het pistool dat in een holster aan mijn riem hangt en haal de trekker over. Eén keer, twee keer, drie keer. Alle schoten missen omdat mijn tegenstandster veel te beweeglijk is. Ze springt omhoog, grijpt een laaghangende tak en klimt en zwaait als een zmok de boom in. Door het gebladerte is het lastig richten en na een moment van twijfel besluit ik een ontsnapping boven een confrontatie te kiezen.

Voordat ik echter twee stappen heb gezet, laat mijn tegenstandster zich uit de boom boven op mij vallen.

'Ugh!' De lucht ontsnapt met een kreun uit mijn longen wanneer ik tegen de grond sla. Ik verlies mijn grip op het pistool en een lenige schop van mijn belaagster zorgt ervoor dat het wapen buiten mijn bereik komt.

Luidruchtig vloekend gooi ik de aanvalster van me af, graai een dikke tak van de grond en zwaai deze in dezelfde beweging in de richting van mijn tegenstandster, die net op tijd weet weg te rollen. Ze komt overeind, trekt de gevechtsstok van haar riem en schuift deze met een zwiepende beweging uit. Op mijn hoede bestudeer ik haar bewegingen, klaar om toe te slaan zodra ze haar dekking laat zakken. Op het moment dat ze een stap naar achteren zet, spring ik naar voren en haal uit. Sneller dan verwacht wervelt ze om haar as om me te ontwijken en laat de stok vervolgens met een harde klap op mijn arm terecht komen. De pijn verbijtend weet ik de tak vast te houden en stap buiten haar bereik. Direct valt ze opnieuw aan en ik heb al mijn concentratie nodig om haar klappen af te weren. Dan schuift ze haar voet over de grond en word ik tijdelijk verblind door het zand dat in mijn ogen spat.

Vlug reik ik naar mijn bron en stuur de energie met kracht naar mijn tegenstandster. De schokgolf treft haar vol tegen de borst.

‘Aaah!’ gilt ze.

Ik wrijf het zand uit mijn ogen terwijl ik de tak tegen haar keel aan druk. De geur van jasmijn dringt mijn neus binnen wanneer ze zich heftig verzet.

‘Gewonnen,’ snauw ik haar toe.

Ze kijkt me kwaad aan, duwt de tak weg en wrijft over haar ribben terwijl ze overeind gaat zitten.

‘Valsspeler,’ sputtert ze en trekt het zwarte masker van haar gezicht.

Ik gooi de tak opzij en laat me naast haar op de grond zakken.

‘Jij eerst.’

‘Ik maakte gebruik van mijn omgeving!’

Grijnzend kijk ik haar aan. ‘Van hetzelfde.’

‘Zo kan ik het ook.’ Ze reikt me een flesje water aan.

Dankbaar neem ik een paar grote slokken en gebruik de rest om het laatste zand uit mijn ogen te spoelen.

‘Nee, dat kan je niet. Jij bent geen Magyr.’

Farasha, mijn jeugdvriendin, die tegelijkertijd met mij haar opleiding als soldaat van het Regime heeft gevolgd en tevens een van de weinigen is die weet dat ik een Magyr ben, trekt een wenkbrauw op.

‘Dat is jouw mazzel. Zonder krachten schop ik al je kont, laat staan mét!’

Grinnikend geef ik haar het lege flesje terug.

‘Je weet best dat dat schromelijk overdreven is, Fa. Jij kunt alleen maar van mij winnen met vuile trucjes.’

‘En na al die jaren trap je er nog steeds in. Wat zegt dat over jou?’ vraagt ze liefjes.

‘Dat ik mijn beste vriendin af en toe best een overwinning gun,’ antwoord ik droog. Ik sta op en trek Farasha overeind. Dit was precies wat ik nodig had; een goede training om de overtollige energie van de gevangene kwijt te raken. Bovendien zorgt Fara’s aanwezigheid er altijd voor dat ik kalmeer.

‘Beter?’ vraagt ze en ik knik.

‘Stukken beter. Laten we naar de basis teruggaan, het zal inmiddels bijna etenstijd zijn.’

‘Je bent net een boro, je denkt alleen maar aan eten.’

Ik grijns naar mijn vriendin. ‘Als je geen honger hebt, dan eet ik jouw portie wel op.’

‘In je dromen.’

‘Het is nou ook weer niet zo erg met me dat ik over eten ga dromen,’ zeg ik en geef haar een plagerig stootje tegen haar ribben.

‘Au! Wat ben je toch lomp af en toe. Nou, kom op dan, laten we kijken wat voor troep we vandaag voorgeschoteld krijgen.’

Terwijl we terug naar de basis lopen denk ik aan onze eerste ontmoeting. Farasha en ik waren nou niet bepaald direct vrienden. Integendeel, in het begin konden we elkaars bloed wel drinken. Ik zie haar nog tegenover me staan, twee jaar ouder dan ik, maar even lang en erg mager. Haar donkere ogen glinsterden vastberaden toen de trainer ons de opdracht gaf om te vechten.

‘Ik vecht niet tegen meisjes.’

Het meisje in kwestie trekt haar bovenlip op bij mijn opmerking.

‘Je merkt al snel dat de vrouwen waar je later tegenover komt te staan er geen enkel probleem mee hebben om jou de keel door te snijden, soldaat Rose,’ zegt de trainer.

‘Noem me niet zo!’ snauwt ik. ‘Mijn naam is Thornburn!’

De zweep beweegt sneller dan ik kan volgen en een moment later staat mijn rug in brand. De tranen springen in mijn ogen en ik veeg ze haastig weg voordat de trainer ze opmerkt en ik opnieuw een klap krijg. Soldaten huilen niet.

‘Begin!’

De trainer heeft het nog niet geroepen, of het meisje springt als een kat op me af en al snel zijn we in een gevecht verwickeld.

Ik wil haar geen pijn doen, maar ben ook niet van plan om me in elkaar te laten slaan. Ze is een stuk sterker dan ze lijkt en bestookt me bovendien aan één stuk door met gemene aanvallen.

Uiteindelijk weet ik toch de overhand te behalen en houd haar tegen de grond gepind.

De geur van jasmijn stijgt op van haar donkerbruine haren en doet me denken aan mijn moeder, die ook altijd naar bloemen rook. Ze zorgde zelfs voor geurbuideltjes in de kast zodat onze kleding heerlijk fris rook. De gedachten aan mijn moeder maken me zwak en het meisje weet zich los te wurmen. Ze geeft me een harde trap tegen mijn hoofd en duizelig blijf ik op mijn rug liggen.

'Ik heb gewonnen!' gilt mijn tegenstandster uitgelaten, maar op dit moment interesseert me dat niks.

Ik wil naar huis, ik wil naar mijn moeder.

Later die dag zocht Farasha me op en gaf me zwijgend de helft van haar plana. Ik aarzelde om het aan te pakken, want alleen de overwinnaar krijgt die dag iets te eten. Dat maakte winnen zo belangrijk.

'Pak aan,' snauwde ze en ging vervolgens naast me zitten.

'Ik ben Farasha, noem me maar Fara of Fa.'

'Ash,' mompelde ik voordat ik mijn tanden in de plana zette.

Na die dag heb ik nog vaak tegen Fa gevochten. Soms won ik en soms won zij, maar altijd deelden we na afloop het eten met elkaar. We spraken niet en zochten elkaar buiten de trainingen ook niet op. Tot ze op een dag tegen iemand uit een hogere groep moest vechten. Ik stond aan de kant te kijken hoe ze genadeloos in elkaar geramd werd. Uiteindelijk lag ze hijgend op de grond en gaf zich over. Maar de gozer tegen wie ze tegen vocht wilde niet van ophouden weten; hij bleef haar schoppen en slaan.

'Genoeg!' roept de trainer vanaf de zijlijn. De jongen luistert echter niet en wanneer Farasha haar smekende blik op mij richt, storm ik zonder aan de consequenties te denken naar voren.

'Laat haar met rust!' schreeuw ik. De lucht om me heen begint te knetteren en ik voel me plotseling onoverwinnelijk. Ik gooi de jongen van Fara af en geef hem een stoot in zijn gezicht. Hij slaat tegen

de vlakte, maar door de razende woede die door me heen stroomt, kan ik niet meer stoppen. Keer op keer ram ik op hem in, tot de zweep van de trainer er een eind aan maakt.

Mijn ondoordachte actie zorgde ervoor dat Farasha en ik drie dagen lang werden opgesloten in de kelder. Rillend van de kou kropen we tegen elkaar aan om warm te blijven. Onze wonden werden niet verzorgd en Fa kreeg koorts. Misschien dat ze zelfs ijdele toen ze zei: 'Bij jou voel ik me veilig. Jij bent mijn toevluchtsoord.'

Hoe dan ook, die woorden verwarmden mijn inmiddels bevroren hart en ik nam me voor om haar altijd te beschermen.

Fara kijkt me aan wanneer ze de deur naar de eetzaal opent.

'Loop je weer te mijmeren?'

Ik schenk haar een schuine glimlach. 'Nee hoor, ik geniet gewoon nog even na van mijn overwinning.'

Mijn vriendin rolt met haar ogen, stapt naar binnen en laat de deur voor mijn neus dichtvallen.

'Oh, sorry heer!'

Ik werp een blik over mijn schouder naar het dienstmeisje dat zonder te kloppen mijn kamer is binnengekomen. Ze staart geschokt naar mijn met littekens overdekte rug, een overblijfsel van de harde trainingen in combinatie met mijn koppige karakter. Ik trek een shirt aan en draai me naar haar om.

'Wat wil je?'

Het dienstmeisje heeft het fatsoen om te blozen.

'Nogmaals mijn excuses, heer. U wordt verwacht bij de generaal.'

'Het is verdomme zeven uur in de ochtend!'

'Ik geef het enkel door, heer.'

Met een zucht graai ik naar mijn wapenriem en gebaar naar het dienstmeisje dat ze kan gaan.

Chagrijnig stap ik het kantoor van de generaal binnen. Ik heb niet best geslapen en heb spierpijn van de ondervraging en training van gisteren. Bovendien vind ik het allesbehalve prettig om de dag te beginnen met een lege maag. Dat doet me te veel aan vroeger denken.

‘Ash, fijn dat je ons ook nog met je aanwezigheid komt verblijden,’ merkt de generaal op, alsof ik me niet direct van mijn kamer hiernaartoe heb gehaast. Ik knik hem kort toe en ga dan naast de andere aanwezigen in de houding staan; voeten op schouderbreedte, kaarsrecht en mijn handen op mijn rug.

Mijn vader knikt tevreden en staat op van zijn stoel.

Behalve ikzelf en de generaal, zijn de kapitein en majoor ook aanwezig, net als het hoofd van de Magyrs van Oostkust. De kale man, die bovendien vol witte tatoeages zit en een wenkbrauwpiëcing heeft waar een radertje aan hangt, bezorgt me altijd de kriebels.

‘Vandaag is een belangrijke dag; het is de dag dat onze crews Zandzicht binnenvallen om het gespuis van het Laagland uit te dunnen en River terug te halen. Ze hebben tevens de opdracht gekregen om de Magyr Lily Spark en een aantal veelbelovende kinderen gevangen te nemen. Als alles verloopt zoals gepland, verwachten we onze troepen morgen terug. Aan jullie de taak om te zorgen dat alles gereed is voor hun aankomst.’ De generaal kijkt ons een voor een indringend aan.

‘Ja, generaal!’ zeggen we in koor.

Vader knikt en werpt een blik op zijn zakhorloge.

‘Ingerukt. Nee, Ash, jou wil ik even spreken.’

Ik blijf staan waar ik sta tot de rest het kantoor heeft verlaten en wacht af. De generaal loopt om zijn bureau heen, naar het kabinet, en gebaart mij om plaats te nemen.

Ik ga zitten en kijk stil toe hoe mijn vader op een aantal knoppen aan de voorkant van het kabinet drukt en vervolgens de hendel aan de zijkant overhaalt. Het mechanisme komt rammelend tot leven. De drie buizen, die aan weerszijden van de kast

bevestigd zijn, blazen stoom uit. De generaal opent een deurtje en zet twee bekers onder de koperen tuiten waar na enkele ogenblikken donkere vloeistof uit stroomt. Het kabinet puft en klikt tot mijn vader de hendel weer omzet. Hij pakt de bekers, zet er één voor mij neer en kijkt me aan terwijl hij de zijne heft.

‘Tikkeltje vroeg,’ brom ik.

‘Stel je niet aan. Voor een echte vent is het nooit te vroeg om een drankje te drinken. Bovendien vieren we dat jouw broer binnenkort weer bij ons is en, als het meezit, over niet al te lange tijd aan onze zijde meevecht.’

Tja, hoe kan ik daar niet op drinken? Ik hef mijn beker en tik hem tegen de zijne aan voordat ik een slok neem. De vloeistof brandt in mijn keel en ik besluit dat één slok genoeg is.

‘Generaal?’

‘Wat is er jongen?’

Ik zet mijn beker neer. ‘Hoe overtuigen we de Laaglanders ooit van de waarheid?’

‘Ach, wat is waarheid? Iedereen heeft zijn eigen waarheid. Dat heeft over het algemeen niets met feiten te maken, maar alles met invloed.’ De generaal loopt naar het raam en staart naar buiten. ‘Voor de Laaglanders is die waarheid dat wij hen oneerlijk behandelen omdat wij de beschikking hebben over de beste stukken land. Ze blazen hoog van de toren met hun roep om een Verenigd Terras Altas, maar laat je daar niet door van de wijs brengen. Ze zijn uit op de heerschappij en zullen blijven vechten om die te krijgen. Mochten ze ooit slagen, dan gaan ze haar echt niet delen. Dat is de fout die de eerste generaal heeft gemaakt; hij ging ervan uit dat onze problemen opgelost waren na het verdrijven van de Laaglanders. Hij vergat echter dat mensen niet geneigd zijn om verslagen op de plek te blijven waar je hen naartoe verbannen hebt. Zolang er hoop is, blijven ze vechten.’ Mijn vader draait zich naar me om en kijkt me recht aan. ‘Die fout maken wij niet. Wij zorgen ervoor dat het Laagland, en daarmee de bewoners, tot het verleden behoren. Wij boren elk laatste sprankeltje hoop de grond in.’

Ik frons. Tuurlijk, het Laagland bestaat uit criminelen, maar de Laaglanders blijven mensen. De generaal praat over hen alsof het om het uitroeien van nest ratten gaat.

Zonder er erg in te hebben, neem ik nog een slok uit de beker. Vader heeft die van hem al leeg.

Aarzelend weeg ik mijn volgende vraag. Hoewel ik om de één of andere reden vrees voor het antwoord, stel ik hem toch: 'Natuurlijk kan ik niet wachten om mijn broer te zien, maar ... wat doen we als we River niet kunnen overhalen om zich aan onze kant te scharen? Ik bedoel, hij leeft al zo lang onder de Laaglanders. Het zal erg lastig zijn.'

De generaal kijkt weer uit het raam.

'We doen er alles aan om hem te overtuigen van ons gelijk.'

'Maar als dat niet lukt?' dring ik aan.

Vader richt zijn staalblauwe ogen op mij. Er staat geen enkel gevoel in te lezen wanneer hij zegt: 'Dan zul je hem moeten doden.'